

Prologi: Se päivä oli kesä. Istuin puiston keinussa ja katselin taivasta. Se oli kauniin sininen ja jotenkin haikea. Suljin hetkeksi silmäni ja kuuntelin hiljaisuutta. Järvenpäässä on harvoja paikkoja jossa olisi täysin hiljaista, joten tästä hetkestä piti ottaa kaikki irti. Yhtäkkinen tuulenpuuska sivelee kasvojani ja raotan silmiäni hieman. Huomaan että puiston keskellä seisoo poika. Hän on sulkenut silmänsä ja kohottanut kasvonsa kohti taivasta. En ollut kuullut, että hän olisi tullut puistoon. Jokin pojassa kuitenkin kiinnittää huomioni. Ehkä se on tuulessa liehuva ruskea tukka, tai sitten hymy joka on hyvin seesteinen. Ehkä hänen vaatteensa tai hänestä tulviva rento olemus. En ole koskaan nähnyt häntä aiemmin, ja Järvenpää on kyllä suhteellisen pieni kaupunki. Sitten hän avaa silmänsä. Yhtä siniset kuin yläpuolella oleva kesä taivas, ja niin kauniit että unohdan hengittää hetkeksi. Poika kääntää katseensa minuun ja punastun, kun tajuan että olen tuijottanut häntä pitkän aikaa. Hän hymyilee minulle ja sitten lähtee kävelemään pois päin. Jään tuijottamaan hänen jälkeensä. Näin tapasin ensimmäistä kertaa tämän kummallisen, hiljaisen ja taivaansinisilmäisen pojan.